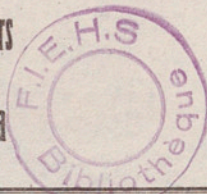

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Eúropa

OCTUBRE
1 9 6 0

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. Es el conjunt de voluntats que, a l'interior de les terres catalanes, lluita per tots els mitjans contra la dominació estrangera.

COMPARACIONS

Cap a finals del 1917 Finlàndia aconseguí la independència aprofitant l'esfondrament del vell Imperi Rus que l'havia tinguda sotmesa i que havia estat un flagell per aquella vella nació. Durant el domini rus els finlandesos havien concentrat llur resistència en la defensa heroica de l'idioma, de la cultura i de la civilitat, i en la mateixa època de l'"Oda a la Pàtria", d'Aribau, l'ànima finlandesa vibrava amb les cançons del "Kalevala" publicades per Elies Lönnrot.

L'any 1939 Finlàndia fou posada a dura prova per l'agressió de la Rússia soviètica i la seva població d'una mica més de quatre milions d'ànimes --sensiblement igual a la de la Catalunya estricta-- hagué de realitzar el més titànic esforç per a contenir la colossal pressió del seu veí. Dos anys més tard la formidable pressió nazi obligà Finlàndia a intentar la revenja, però tingué la sort de què la pau arribés just per a salvar-la de passar darrera la cortina de ferro conservant així la seva independència.

Quatre anys de guerra i de intervenció nazi deixaren Finlàndia exhausta i per si no fos prou Rússia li exigí indemnitzacions de guerra d'una vàlua de 570 milions de dòlars, la pèrdua de la vuitena part del seu territori i l'ocupació temporal de l'important port i districte de Perkkala. Les simpaties i la influència occidentals aconseguiren només que se li permetés pagar en mercaderies i en el termini de deu anys.

Els saberuts de l'economia, que tant abunden pels nostres barris, dictaminaren que la llibertat de Finlàndia tenia les hores comptades. Els semblava fora de dubtes que havia de caure infaliblement a les urpes russes ja que la pèrdua de florents territoris, la situació del país i els seus limitats recursos no li permetrien pagar aquella quantiosa indemnització en el termini fixat. No comptaven, però, amb la fermesa i decidida voluntat d'aquell poble que coneixia bé el que costa el domini foraster i amb què ja havia tastat la llibertat. Dos anys abans de finalitzar el termini esmentat els finesos acabaren de pagar el deute, i avui no deuen res a ningú vivint independents en pau i prosperitat.

Cal meditar bé sobre el paral·lelisme entre Finlàndia i Catalunya. Una rà sumida confrontació de llurs principals recursos econòmics ens permet comprovar que, àdhuc prescindint de la valuosa aportació de València i de les Balears, la nostra terra resulta potsar més afavorida.

No és difícil comprovar que les xifres de les poblacions finesa i catalana són molt aproximades. Finlàndia té un territori deu vegades més extens que el de Catalunya, però el clima dur, l'hivern interminable i els seus quatre mil llacs i estans, fan que només sigui conreable el 7,6% del total, o sigui uns 22.000 km quadrats, mentre a Catalunya ho són 24.000, descomptats els boscos i la novena part del territori que no és conreable.

Les collites de blat dels dos països són molt semblants. Finlàndia produeix deu vegades més de civada, tres d'ordi i vuit de sègol; en canvi no té ni un gra de les 80.000 tones d'arròs i 60.000 de blat de moro que produeix Catalunya. En aquella terra cullen el doble de patates que en la nostra, però les verdures, llegums i fruites els són insuficients pel consum intern. Catalunya exporta faves i mongetes tendres, cebes, tomàquets, ensiams, préssecs, peres i unes 24.000 tones d'ametlles i avellanes. La ramaderia finlandesa és més important que la nostra especialment en bestiar boví.

El principal producte d'aquella terra és la fusta procedent dels seus grans boscos, però aquest capítol el podem compensar amb les nostres exportacions normals d'oli d'oliva, olis fins i més d'un milió d'hectòlitres de vi, productes que ells no tenen. Es més, tenim a favor nostre sensibles diferències en l'explotació minera, ja que Finlàndia no extreu més que pirites de coure amb petites quantitats de níquel, sofre, plom, or i argent, i àdhuc li és insuficient la producció de ciment. Ultra diversos minerals, Catalunya explota alumini, plom, manganès i, més bo o més dolent, també tenim carbó que ells no tenen, però la partida més important és l'exportació de mineral de potassa equivalent a més de 100 tones de clorur potàssic pur. La producció catalana de ciments naturals és de 400.000 tones; 600.000 tones de portland i unes 27.000 tones de ciments blancs, xifres que representen respectivament el 67, 22 i 55 % de la producció total de l'Estat espanyol.

La indústria finlandesa té una mica de tot. Sobresurten, però, les indústries derivades de la pesca, de la llet, i de la fusta, construcció de vaixells, fabricació de pasta de paper, etc... Pel costat català ens referirem només a la indústria del suro, que exporta el 85 % de la producció; la química que dona feina a més de 35.000 obrers; la mecànica que produeix des d'una agulla fins a una locomotora; i la textil que ella sola aporta el 25 % de tota la renda industrial de l'Estat espanyol.

Seria difícil determinar ben exactament quin dels dos països té els recursos de més vàlua, si bé Finlàndia té dues grans avantatges sobre nosaltres. La primera és el fet de no tenir NI UN SOL ANALFABET, malgrat les dificultats que li comporta per l'ensenyament la inclemència del temps durant gran part de l'any i la multitud de petites poblacions isolades entre boscos i maresmes. Allà tothom coneix els recursos veritables i possibilitats de la nació i ningú no els pot enganyar.

A Catalunya d'analfabets tampoc n'hi hauria, ja que hem demostrat a bastament el nostra afany de saber i de crear tota mena de centres docents d'acord amb les pedagogies de darrera hora, tot lo qual hem vist suprimit i destruït després. Estem encara sota la fèrula d'un Estat feudal, que amb monarques, amb presidents de República, o amb dictadors, s'ha esforçat en mantenir els pobles que té junyits en la major ignorància, amb la finalitat de poder fer-los creure el que li convé, i dominar-los així, amb més facilitat. Així, hem vist a Barcelona en els darrers temps un promedi anyal de 18.000 infants sense escola. D'aquesta feisó el govern de Madrid pot ventar-se de què a Espanya NO MES hi ha un 17 % d'analfabets, o sigui, més de cinc milions d'habitants. I àdhuc admetent que aquest xifra sigui certa, Espanya pot estar "orgullosa" d'ocupar un dels darrers llocs entre els països més... atrassats del món.

L'altre avantatge dels finlandesos és que ells mateixos poden dirigir i administrar llurs recursos econòmics com millor els plagui. Nosaltres no podem instal·lar noves indústries ni transformar les que tenim, ni modernitzar-les. Estem supeditats al caprici i a la incompetència de xupòpters i pedants que s'enriqueixen amb els impostos i les multes que ens obliguen a pagar. Organitzen manufactures per a competir amb les nostres; fan impossible el comerç exterior amb sobrepreus a les matèries primes com també a les exportacions. Disposen de tots els nostres recursos sense ordre ni concert, anorreats les activitats, i provoquen perturbacions o bé trameten agents desordenadors o bé fomentant la misèria i la desesperació del treballador. Ens diuen que l'economia catalana cal que marxi en funció del mercat espanyol. S'escau, però, que aquest mercat té un nivell tant pègon i és tant pobre que es torna un xuclasang constant i estèril.

Les necessitats dels temps moderns no permeten que cap nació pugui viure sota una absoluta autarquia econòmica, però la independència política i l'autolirecció i administració dels propis bens no implica pas l'aïllament. Si els espanyols creguéssin que una Catalunya independent mai pot prosperar, ens donarien totseguit la independència esperant que molt aviat tornariem a raure a les seves urpes, però ells són els primers convençuts de què això no esdevindria, per la qual cosa utilitzen contra nosaltres tota llei de mitjans d'opressió. Si no ens necessités, si fossim un llast per ells, millor els convidaria amollar-nos.

Nosaltres estem pagant d'un bon troç mes, i durant molt més temps que no pagà Finlàndia, per lo tant aquell que ens digui que una Catalunya independent no podria desenvolupar-se, o bé és un ignorant i enemic, o bé un traïdor, si és català.

Almogàver

Nòtula: Dades finlandeses: "Calendario Atlante De Agostini" Novara, 1957

Dades catalanes: "Revista Financera del Banc de Vizcaya".-

EL PRESTIGI DE L'ESTAT ESPANYOL

A l'estranger augmenta cada dia, diu la premsa d'ací. Abans es deia que l'Àfrica començava als Pirineus i que Espanya tenia l'avantatge de ser el país més pròxim a Europa. Avui, però, les coses han canviat molt. A l'Àfrica hi han ja pobles lliures i avançats i a cada moment Espanya s'allunya més d'Europa. Resulta difícil situar el paradís espanyol on ben bé li correspon perquè és l'únic país del món que "disfruta" del règim de capitulacions a favor d'una potència estrangera. Això vol dir, entre altres coses, que qualsevol problema, àdhuc els de índole personal, que pugui sorgir entre naturals dels Estats capituladors, dintre el territori espanyol, solament seran competents per a resoldre'ls les autoritats i tribunals de l'Estat estranger.

A l'estranger s'ha parlat molt també de l'establiment de bases alemanyes. Tot és qüestió de paciència, i si a Madrid poden cobrar-ho bé, aviat veuràrem també concessions internacionals, drets d'extraterritorialitat, etc... de manera que els únics que no podran fer res lliurement a Espanya seran els espanyols. I pensar que hi han catalans que en volen ser.

A principis de segle hi havia encara uns quants països dèbils i de marxa lenta, que sofrien la vergonya de les capitulacions, concessions i altres "delfics" imposades per grans potències, però des de fa trenta anys ja no en queda cap... només Espanya, naturalment.

Són moltes les informacions i els comentaris que ens arriben de l'estranger que palesen el concepte que s'ha guanyat això que n'anomenem Espanya però l'espai de què disposem ens obliga a una tria:

Franco regalà a la ciutat de Quebec un monument a Isabel la Catòlica. -- Còm es coneix que a Espanya sobren els diners-- Devia creure que al Canadà no co-neixien altra Història que la tergiversada que s'ensenya ací, és a dir la Història "preparada" des del punt de vista de l'estructura forçada de l'Estat espanyol. (A còpia de dir mentides, àdhuc el mentider se les creu). Allà, però, coneixen la veritable història d'aquella bona dona que manlevà diners a la ciutat de Barcelona pels viatges de Colom, i no solament no pagà el deute, sino que prohibí als catalans el comerç amb Amèrica, perquè --deia-- la descoberta d'aquelles terres era obra exclusiva de l'esforç de Castella; que amb tot i haver estat tan "Catòlica" mai el Vaticà no l'ha santificada, malgrat els esforços de tota mena fets pels espanyols durant segles; i que la pobra sofria eczema en diverses parts del cos passant anys sense canviar-se la camisa. (Amb tots els respectes, quina frisança, fillets, i quina flaira !).

Doncs bé; quan l'ambaixador espanyol, acompanyat de quatre galifardeus a sou es disposava a inaugurar el monument amb tota la faramalla, arribà al lloc una multitud de canadencs portant pancartes despectives de l'acte. D'entre la manifestació popular sorgí un professor universitari que improvisà un discurs tan violent que l'ambaixador i el seu seguici marxaren amb la cua entre cames.

També al Canadà, organitzat per l'ambaixada espanyola, fou presentat un festival representatiu del teatre espanyol actual. L'èxit més "sorollós" acompanyà la funció. Amb crits i pancartes el públic expressà el seu repudi pel règim franquista per presentar obres de Garcia Lorca i d'Alexandro Casona. Allà saben prou bé que el primer fou afusellat pels franquistes, i que el segon està exiliat des del 1939.

El govern de Madrid ha arribat a fer la figureta per aconseguir el reconeixement de Mèxic. Darrerament, en el curs de l'any passat intentà realitzar una forta i extensa campanya de premsa abocant diners a dojos, però foren molt pocs els diaris mexicans que es prestaren a fer-li el joc; va trametre agents especials; remogué cel i terra, fins suplicar a Washington on pensava que hom intercediria prop de Mèxic.

Fou precisament durant la seva visita oficial als Estats Units on el president mexicà declarà, en conferència de premsa concedida a més de tres cents periodistes, que el seu país no tenia relacions amb el govern espanyol i NO en tindria mentre persistís l'actual estat de coses.

Per si algú no ho hagués entès prou bé, en retornar a Mèxic, el president LOPEZ MATEOS, des del balcó del Palau Nacional, va insistir en les seves anteriors declaracions, que tornà a repetir quan va visitar l'Argentina, també en conferència de premsa, bo i afegint que Mèxic no podia reconèixer una situació que havia estat imposada per la intervenció estrangera.

Després de Lojendio fou expulsat de Cuba, a un altre ambaixador espanyol li han estirat les orelles per oblidar-se de què es trobava fora d'Espanya;

Mentre Mossèn Iñaki de Azpiazu, autèntic i ferm patriota basc, pronunciava un cicle de conferències a Venècia, fou entrevistat per un grup de periodistes, i a llurs requeriments explicà les persecucions, ultratges i crims que els espanyols han comès i cometen contra Bascònia.

Tot i no podent desmentir les documentades declaracions del sacerdot basc, l'ambaixador espanyol "exigí" la seva "inmediata" expulsió. Les autoritats vene-

colanes rebutjaren enèrgicament aital pretensió advertint-li que no seria tolerada cap mena d'intromissió en els afers interns del país, en el qual regeix absoluta llibertat d'expressió i més tractant-se de fets que no poden ésser desmentits.

Per si això no fos prou, l'ambaixador argentí a Caracas declarà que Mossèn Azpiazu estava sota la seva protecció, per tractar-se d'una persona molt respectada i preuada a l'Argentina, on ha prestat meritoris serveis.

A l'ambaixada espanyola de Bruseles s'hi va presentar una manifestació popular per tal de protestar per les violacions dels drets humans que es cometien ací, especialment contra els estudiants. Abans que la policia belga pogués calmar els ànims, nombrosos grups entraren a l'edifici i, arreconant mobles i funcionaris que els feien nosa, llevaren i esquinqaren la bandera espanyola que hi havia al balcó. Les poques detencions fetes per la policia restaren sense efecte l'endemà mateix.

Allò de "la gloriosa enseña" deu voler dir que Espanya ensenya la llufa. Ben mirat tothom s'hi veu amb cor, i Espanya ha esdevingut l'ase dels cops, perquè arreu es donen compte de què la desintegració ha començat.

INFORMACIONS DE L'EXTRANGER

Buenos Aires.- Enguany tindran lloc ací els Jocs Florals de la Llengua Catalana. Hom recorda que fou a la capital argentina on l'any 1941 foren celebrats per primera vegada fora de Catalunya els Jocs Florals, que des de la restauració el segle passat havien estat celebrats cada any a casa nostra, i que d'ençà del 1939 hi restaren proscrits i perseguits. D'aleshores ençà han estat celebrats cada any en diverses ciutats d'Europa i Amèrica amb la simpatia, el suport i la col·laboració de les autoritats i organismes culturals oficials i particulars dels països respectius.

Malgrat les gestions i esforços que els ambaixadors i cònsuls espanyols han realitzat tostemps per impedir-ho, París, Montpeller, Tolosa, Londres, Oxford, Cambridge, Nova York, Mèxic, Habana, San José de Costa Rica, Caracas, Bogotà, Saõ Paulo, Montevideo, Santiago de Xile, Mendoza i Buenos Aires han acollit la festa de les lletres catalanes, la qual ha tingut per escaient marc universitats, teatres i palaus nacionals. Intel·lectuals de tots els països, coneixedors de l'idioma i estudiosos de la milenària cultura de Catalunya, han format part del Cos de Mantenedors i dels Jurats Qualificadors. Hom ha vist augmentar cada any el nombre de premis i també el dels treballs tramesos des de tots els països de llengua catalana. Arreu les autoritats han honorat la festa assis tint-hi, i l'any 1955 fou presidida pel President de Costa Rica, Josep FIGUERES I FERRER, el qual pronunciat un magnífic discurs en català.

Coincideixen enguany els Jocs Florals a Buenos Aires amb les festes que està celebrant aquell país en el 150 aniversari de la formació del primer govern argentí independent, çò és, l'anomenada "Primera Junta", constituïda el 25 de Maig de 1810 per un President i vuit vocals dels quals dos eren Catalans: Do mènc MATEU i Joan LARREU, que foren designats perquè els patriotes argentins savien que no eren espanyols; altrament no els haurien confiat càrrecs de vital importància en la lluita aferrissada que en aquells moments començava contra la dominació espanyola la neixent República Argentina, en les forces armades de la qual lluitaren molts catalans. Recordem també, que un altre català il·lustre, el Mestre Blai PARERA, fou l'autor de la música de l'Himne Nacional Argentí que en cara avui constitueix un símbol per aquell poble.

Un dels diaris més importants de Mèxic, "Novedades", a darrers de Maig passat publicava a primera plana una informació amb grans titulars: HERTER ACONSELLA A EISENHOWER NOVA POLITICA EXTERIOR, LES DICTADURES NO HAN DE REBRE AJUT AMERICA. TRUJILLO, STROESSNER, FRANCO I SMOZA A LA BANQUETA.

Durant el mes d'agost han començat les bastonades damunt de Trujillo, que va fer desaparèixer el patriota basc professor Jesús de GALINDEZ, representant d'Euzkedi als EE UU. Hom l'acusa també d'haver ordenat l'assassinat de l'escriptor gallec José ALMOCINA a Mèxic. Les coses s'han posat malament per Trujillo desde que disposà l'atemptat contra el President de Venèçuela.

També les coses es compliquen cada dia més pel nen d'El Pardo. La situació econòmica, els atacs als catòlics, les manifestacions hostils, el manifest del clergat basc, les banderes catalanes de Barcelona, i per damunt de tot la conducta salvatge de la policia amb els detinguts del dia 19 de maig al Palau de la Música Catalana, tot lo qual ha estat ampliament comentat per la premsa estrangera, i arreu es palesa la indignació contra el règim d'esclavatge de la Catalunya sofrent.-